

Όπως είχαμε γράψει σε προηγούμενη ανακοίνωσή μας η EPTopen ήταν ό,τι καλό έμεινε από τον αγώνα ενάντια στο μαύρο της EPT επι κυβέρνησης ΝΔ. Ένα αγώνα που απέκτησε μαχητικά χαρακτηριστικά αλλά που από τη φύση του δεν είχε, και δεν θα μπορούσε “σε ένα απόγευμα” να αποκτήσει, ριζοσπαστικό βάθος. Ο ιδιότυπος εργασιακός χώρος του δημόσιου έχει επανειλημμένα παράγει μετωπικές κοινωνικές συγκρούσεις που είχαν αυτό το

χαρακτηριστικό: σφοδρότητα στα μέσα αλλά υπονομευμένο περιεχόμενο.

Και λέμε “υπονομευμένο” για πολλούς λόγους. Ο κυριότερος από αυτούς είναι ότι εργασιακός χώρος του δημοσίου εμπλέκεται άμεσα με την κεντρική πολιτική σκηνή της αστικής δημοκρατίας. Ένα πλήγμα από μια κυβέρνηση “σε ένα απόγευμα”, γίνεται άμεσα ένα δυνατό χαρτί για μια αντιπολίτευση. Εκεί, η νίκη του αγώνα δεν εξαρτάται μόνο από την ενότητα και την αποφασιστικότητα του εργατικού υποκειμένου αλλά άμεσα και με το ποιός θα κερδίσει τις επόμενες εκλογές. Τέτοιοι αγώνες είναι πάντα μπαλαντέρ μιας επόμενης κυβέρνησης.

Όποιος αντιλαμβάνεται αυτή την αντίφαση μπορεί απο τη μία να μην αγνοήσει έναν σημαντικό αγώνα μιας περιόδου και απο την άλλη να μην απογοητευθεί στη συνέχεια. Μπορεί να γεμίσει ένα μικρό καλάθι όσο τρέχει η φάση, γιατί μετά δεν μένει τίποτα.

Στον αγώνα ενάντια στο μαύρο της EPT η EPTopen προσπάθησε να αμφισβητήσει αυτό το δεδομένο.

Ο αγώνας που πέρασε κληρονόμησε ένα ισχυρό μέσο απεύθυνσης στους αγώνες που έρχονται.

Για κάποια χρόνια έγινε όντως ένα ανοιχτό, οριζόντιο, αυτοδιαχειριζόμενο, πολυτασικό μέσο για το πολιτικό φάσμα που συναντήθηκε στο προαύλιο της Αγ. Παρασκευής.

Δεν αποτέλεσε ποτέ μια πολιτική οντότητα αλλά μάλλον ένα δίαυλο σε δυνατότητες που υπερβαίνουν τα όρια των συνήθων μέσων που διαθέτει ο κόσμος του αγώνα, ένα “δοκιμαστήριο” συνύπαρξης δυνάμεων που δεν είχαν συνυπάρξει ξανά.

Οσο καιρό βρεθήκαμε εκεί, βρεθήκαμε σε ένα πολύ γνώριμο περιβάλλον σε επίπεδο διαδικασιών όσο και σε ένα σχετικά άγνωστο περιβάλλον διαλόγου με απόψεις, που μέσα στα όρια αυτού που θα λέγαμε “προοδευτικό”, δημιουργούσαν μια βαβέλ. Άλλοι/ες ως άτομα,

πολιτικά σχήματα, συνδικαλιστές, άλλοι/ες ως ραδιοφωνάδες ή μεμονωμένοι δημοσιογράφοι. Η βαβελ αυτή δεν έβγαζε και δεν θα μπορούσε να βγάλει παρά ελάχιστα κοινά, κατόρθωνε όμως με πλήρη οριζοντιότητα και έξω από την αγορά να λειτουργεί το μέσο. Κατόρθωνε να εμπνέει ανθρώπους να ιδρώνουν καθημερινά για να συνεχίσει να λειτουργεί.

Παρόλα αυτά η ΕΡΤορεν ήταν υπονομευμένη. Η οριζοντιότητα, για να έχει προοπτική δεν μπορεί να βασίζεται, σε τόσο μεγάλη ανισότητα προσφοράς και δυνάμεων. Ο ρόλος της ΠΟΣΠΕΡΤ ήταν καθοριστικός. Όλοι το γνωρίζαμε αυτό. Όλοι ξέραμε ποιος θα βγάλει το φίδι από την τρύπα σε κάθε τι που συνέβαινε. Και συνέβαιναν πολλά.

Και τίποτα δεν μπορούσε να την αντικαταστήσει: ούτε η συνέλευση είχε την πολιτική κοινότητα που θα της επέτρεπε σοβαρές επιλογές, ούτε οι κινηματικές δυνάμεις που συμμετείχαν είχαν τους απαραίτητους πόρους. Κι όλα αυτά σε μια συνθήκη αγωνιστικής ξηρασίας όπου η παρουσία του “κοινωνικού στοιχείου” δύσκολα υπερβαίνει αυτή του “στελεχιακού”.

Όλο το διάστημα που βρεθήκαμε ως Ρουβίκωνας στην ΕΡΤορεν δεν έχουμε να καταλογίσουμε το παραμικρό ούτε στην συνέλευση, ούτε στις διαδικασίες της, ούτε και στην ΠΟΣΠΕΡΤ. Κανείς δεν μας εμπόδισε να πούμε το οτιδήποτε. Κανείς δεν μας έβαλε καν “πόστα”. Μας σεβάστηκαν όλοι στις διαδικασίες όπως τους σεβαστήκαμε κι εμείς. Αν και υπήρξαν φωνές που θέλησαν την έξωσή μας υπήρξαν πολύ περισσότερες που ζήτησαν την παραμονή μας. Το ίδιο το μέσο δέχτηκε επίθεση και από ΝΔ και από ΣΥΡΙΖΑ εξαιτίας μας και τιμούμε την στάση που κράτησαν σχεδόν όλες οι δυνάμεις.

Η παρουσία μας όμως πλέον λαμβάνει τέλος. Η ανισότητα που λάνθανε, τουλάχιστον από τότε που εμείς είμαστε εκεί, εκδηλώθηκε. Δεν θα μπορούσε να αποφευχθεί γιατί αφορούσε το βασικό διακύβευμα: πως θα “νομιμοποιηθεί” η ΕΡΤορεν; Οι δρόμοι είναι μετρημένοι. Η θα πας με μαχητικούς όρους ή θα πας από το καθεστωτικό μονοπάτι ή θα γίνει μακελειό και θα το κλείσεις. Οι δυνάμεις, και εμείς μέσα σε αυτές, που θα επιθυμούσαμε τον μαχητικό δρόμο, αντικειμενικά, δεν μπορούσαμε. Η ΠΟΣΠΕΡΤ, και ο δικός της δρόμος, αυτός δεκαετιών συνδικαλισμού στο Ελληνικό δημόσιο, μπορούσε.

Στην τελευταία συνέλευση, που δεν παρευρεθήκαμε γιατί ειδοποιηθήκαμε μόλις 2 ώρες πριν γίνει, η ΠΟΣΠΕΡΤ ξεδίπλωσε το σχέδιό της. Και ήταν αυτό που θα περίμενε ο καθένας. Είναι παραλογισμός, για όποιον γνωρίζει πολιτική ιστορία να κατηγορήσεις κάποιον γιατί κάνει αυτό που κάνει πάντα, αυτό που σε τελική ανάλυση είναι στο αποδεκτό του οπλοστάσιο. Το εντυπωσιακό είναι το αντίστροφο: ο σεβασμός στις οριζόντιες αντιεραρχικές διαδικασίες

που η ΠΟΣΠΕΡΤ έδειξε όλο τον προηγούμενο καιρό.

Το μονοπάτι που παίρνει πια η ΕΡΤOpen είναι αυτό της διεκδίκησης με όρους παρασκηνιακών ελιγμών, συμφωνιών κορυφής και συμμαχιών με τον διάβολο. Δεν αμφιβάλλουμε ότι θα οδηγήσει σε “επιτυχία”. Η ΕΡΤOpen θα νομιμοποιηθεί. Παύοντας όμως να υπάρχει και γινόμενη ένα ακόμα κρατικό μέσο. Ένας μαρμάρινος τάφος είναι ότι θα απομείνει απο αυτή.

Φανταζόμαστε πως κανείς απο την συνέλευση της ΕΡΤOpen δεν θα περίμενε ότι μια αναρχική ομάδα θα μπορούσε να συνεχίσει να υπάρχει και σε ένα τέτοιο δρόμο διεκδίκησης και σε ένα μέσο, που εξαιτίας αυτού του δρόμου, θα γίνει από κινηματικό κρατικό.

Κατα συνέπεια ο Ρουβίκωνας παύει να συμμετέχει στην ΕΡΤOpen.

Στον ένα χρόνο συμμετοχής μας αποκτήσαμε μια κρίσιμη εμπειρία άμεσης απεύθυνσης και προσαρμογής του στενού ιδεολογικού λόγου σε ευρύτερα κοινά. Αξιοποιήσαμε αυτή τη δυνατότητα και με το παραπάνω. Και ευχαριστούμε όλους και όλες που πορευτήκαμε μαζί αυτό το διάστημα, ειδικά τον κόσμο, ηχολήπτες και παραγωγούς, που έβαλε στην ΕΡΤOpen, μαζί με τον επαγγελματισμό του και ένα κομμάτι της καθημερινής του ζωής με πίστη και ανιδιοτέλεια . Θα μας λείψουν.

Μας λυπεί η εξέλιξη αλλά δεν μας εκπλήσσει. Σε τελική ανάλυση η ιστορία προχωρά, κυβερνήσεις έρχονται, πέφτουν και ξανάρχονται. Απο τα πιο μαχητικά κομμάτια του θνήσκοντος καθεστωτικού συνδικαλισμού η ΠΟΣΠΕΡΤ προσπαθεί να κρατήσει τα τελευταία κάστρα του, τη φλόγα του αναμμένη.

Αλλά ο καπιταλισμός πια φυσάει κόντρα και τα πρίμα αεράκια της σοσιαλδημοκρατίας είναι παραπλανητικά όσο και πρόσκαιρα.
Εδώ θα είμαστε όλοι σε λίγα χρόνια...

08/11/2017

Πηγή: typologies.gr